

[Finansministeren.]

Det sidste har givet anledning til nogen kritik fra kommunernes side. Herom vil jeg gerne sige, at loven netop ikke begrænser de offentlige institutioners afgiftspligt til kun at omfatte erhvervsmæssig omsætning. Afgiftspligten påhviler ganske klart umiddelbart enhver kommunal institution, der afsætter varer og afgiftspligtige ydelser, uanset om afsætning sker til private eller til andre kommuner eller til staten. Afgiftspligten påhviler også kommunale fællesinstitutioner, der alene leverer til de kommuner, der driver fællesinstitutionen. Kun i tilfælde, hvor en kommunal institution alene leverer varer eller afgiftspligtige ydelser til den pågældende kommune selv, herunder også til andre institutioner under den samme kommune, indtræder der ikke en pligt til at svare afgift. Såfremt en kommunal institution skal svare afgift af sin afsætning og således registreres, skal der efter lovens system svares afgift også af de varer og ydelser, der leveres til den pågældende kommunes eller dens institutioners eget brug.

Det hører med til en omtale af kommunernes problemer at nævne, at flere enkeltvirksomheder og organisationer — det gælder f. eks. Håndværksrådet, Entreprenørforeningen og de grafiske fags arbejder- og arbejdsgiverorganisationer — har henstillet, at finansministeren benytter sin myndighed i § 3, stk. 2, til at pålægge virksomheder, herunder foreninger og offentlige institutioner — det er altså særlig kommunerne, man tænker på — der ikke afsætter varer og afgiftspligtige ydelser, at svare afgift af varer og ydelser, der fremstilles eller præsteres til virksomhedens eget brug. Heroverfor mener jeg imidlertid, det må fastholdes, at bestemmelsen i § 3, stk. 2, hvor efter det kan pålægges virksomheder, herunder foreninger og offentlige institutioner, at svare afgift, uanset at afsætning af varer og ydelser ikke finder sted, ikke vil kunne anvendes til generelt at pålægge sådanne virksomheder, altså her kommunerne, pligt til at svare afgift i videre omfang, end hvad der følger af lovens almindelige regler. Det må i det konkrete tilfælde kunne påvises, at foreninger, offentlige institutioner m. fl. hæmmer registrerede private virksomheders afsætning på grund af merværdiafgiften,

f. eks. fordi de i øget omfang selv fremstiller de pågældende varer eller selv udfører arbejder til eget brug. Men bestemmelsen viser klart, at der må foretages en nøje afvejning af kommunernes og erhvervslivets interesser.

Ifølge lovens § 6 kan der fastsættes regler, hvorefter erhverv, hvis ydelser ikke er afgiftspligtige, kan opnå frivillig registrering. Dette medfører, at de pågældende skal svare afgift af omsætningen af deres ydelser i samme omfang, som afgift skal svares ved levering af varer og ydelser, der er omfattet af afgiftspligten efter lovens § 2. Til gengæld bliver virksomhederne friholdt fra afgiftsbelastning på investeringer og andre indkøb. Bestemmelserne om frivillig registrering — der for øvrigt offentliggøres i Momstidende — er naturligvis fastsat efter forhandling mellem erhvervene og administrationen.

Afsnit III i loven handler om den afgiftspligtige værdi. Værdiproblemerne er meget mindre end under engrosloven. Jeg skal nøjes med at nævne et enkelt eksempel:

Repræsentanter for flere varme-, el- og vandforsyninger har over for momsnevnet rejst spørgsmål om, hvorvidt der skal svares afgift af den del af forbrugernes varmebidrag m. v., der beregnes som en fast årlig ydelse, og som anvendes til forrentning og afdrag på lån optaget til finansiering af varme-, el- og vandforsyningens anlægsudgifter. Nævnet har som bekendt truffet afgørelse om, at disse faste årlige ydelser ikke vil kunne holdes uden for afgiftsberegningen; der er henvist til lovens § 7, stk. 2, pkt. c, hvorefter tilslutnings- og oprettelsesafgifter og andre beløb, som leverandøren afkræver modtageren som betingelse for levering af varer og afgiftspligtige ydelser, medregnes i den afgiftspligtige værdi. Den del af betalingen for varmeleverancerne m. v., der beregnes som en fast årlig ydelse, adskiller sig ikke fra den øvrige del af betalingen, selv om den faste ydelse er beregnet til at dække varmforsyningens amortisation og forrentning af de lån, der er optaget til dækning af anlægsudgifterne. I andre løbende leverancer — foruden varme, el og vand f. eks. også gas og telefon — anvendes en del af abonnementsbetalingerne også til forrentning og afdrag, og man kan jo ikke holde denne del af den